

Nasjonal kommunikasjonsmyndighet (Nkom)
Postboks 93
4791 Lillesand

Vår dato
07.09.2026

Oversendes firmapost@nkom.no

Kopi til [mma@nkom.no](mailto:mmma@nkom.no)

Nettverkssamarbeid mellom Lyse og Telia: Lyses merknader til høringssvarene fra Telenor, Happybytes, PlussMobil og Telavox/eRate

1 Innledning

Lyse Tele AS ("**Lyse**") viser til høringssvarene fra Telenor, Happybytes, PlussMobil og Telavox/eRate om Nkoms foreløpige vurdering av overføring og utleie av frekvenstillatelser til det felleseide infrastrukturselskapet og nettverkssamarbeidet ("**samarbeidet**") mellom Lyse og Telia Norge AS ("**Telia**") ("**JV-et**"). Etter Lyses syn bekrefter høringssvarene at overføringen bør tillates uten strukturelle frekvenstiltak eller marked 15-lignende tilgangsvilkår, slik som vilkårene i overføringssaken. Innspillene reiser likevel enkelte spørsmål som det er hensiktsmessig å kommentere, særlig Telenors krav om rebalansering av spektrum og tilgangskjøpernes krav om bindende grossistvilkår.

2 Happybytes, PlussMobil og Telavox/eRate

Høringssvarene fra Happybytes, PlussMobil og Telavox retter seg i hovedsak mot de anførte virkningene av samarbeidet i grossistmarkedet. Aktørene anfører, med noe ulik innretning, at etableringen av et felles radionett kan redusere antallet reelle tilgangsplattformer, gjøre Telia og Lyse mer like og svekke insentivene til å tilby MVNO- og tjenesteleverandørtilgang. Høringssvarene har til felles at de på denne bakgrunn ber om tilgangsplikt, forbud mot marginskvis, ikke-diskriminerende og transparente vilkår, rapportering og løpende oppfølging, og at kritikken i stor grad retter seg mot dagens marked og marked 15-reguleringen.

Etter Lyses syn gir ikke innspillene grunnlag for slike vilkår i denne saken. De er i liten grad knyttet til den konkrete overføringen eller utleien av frekvenstillatelsene til JV-et og retter seg i stedet mot generell regulering av grossisttilgang og virkningene av samarbeidet som sådan. Som påpekt av Lyse og Telia i høringssvarene, er vurderingstemaet for Nkom om overføringen av frekvensressursene til JV-et eller om JV-ets bruk av ressursene har virkninger som gir grunnlag for å nekte overføringen eller stille nødvendige og forholdsmessige vilkår, ikke om samarbeidet som sådan kan ha virkninger som eventuelt vil være relevante i et marked 15-spor eller etter alminnelig konkurranserett.

Tilgangskjøpernes krav om tilgangsplikt, marginskvisforbud, standardvilkår og håndhevbare forpliktelser overfor både Telia, Lyse og JV-et innebærer i realiteten en markeds-15-lignende tilgangsregulering, men uten SMP-utpeking og uten den markedsanalyseprosessen ekomloven forutsetter for slike plikter. Ekomloven § 11-10 gir ikke Nkom en selvstendig adgang til å bruke overføringsvedtaket som hjemmel for generelle tilgangsforpliktelser eller prisregulering i grossistmarkedet.

Lyse bemerker også at tilgangskjøpernes anførsler virker å bygge på en forutsetning om at Lyse i dag er en fullverdig konkurrent, tilbyr grossisttilgang og omtaler samarbeidet som en reduksjon fra tre til to grossistalternativer. Lyse er per i dag ikke en tilbyder av grossisttilgang og har uten samarbeidet ingen mulighet til å etablere seg i markedet.

Samarbeidet endrer denne situasjonen. Ved bruk av det nye RAN-nettverket vil behovet for nasjonal gjesting bli fjernet, og dermed reduseres de kostnads- og dekningsmessige hindringene som i dag avskjærer Lyse fra å tilby grossisttilgang. Samarbeidet vil ikke føre til at en eksisterende grossisttilbyder forsvinner, men til at Lyse får forutsetninger for å bli en tredje relevant tilbyder ved siden av Telenor og Telia.

Tilgangskjøperne viser også til at deres lave og stabile markedsandeler tyder på et konkurranseproblem i grossistmarkedet. Etter Lyses syn peker dette ikke mot at samarbeidet bør begrenses, men mot at dagens grossiststruktur ikke har gitt tilgangskjøperne tilstrekkelige konkurransealternativer. Når Lyse i dag ikke er aktiv i grossistmarkedet og Telenor fortsatt har en dominerende stilling, er det nettopp etableringen av en ny og mer konkurransedyktig grossisttilbyder som er egnet til å styrke tilgangskjøpernes forhandlingsposisjon. Lave markedsandeler for tilgangskjøpere tilsier derfor ikke at Nkom bør gripe inn mot samarbeidet, men at Nkom bør legge vekt på om samarbeidet kan øke antallet reelle tilbudsalternativer i grossistmarkedet. At tilgangskjøperne har beholdt stabile markedsandeler samtidig som Lyse har vokst, tilsier dessuten at Lyses vekst har gått på bekostning av Telia og Telenor uten å fortrenge tilgangskjøperne.

Telavox' anførsel om at MVNO-er og tjenesteleverandører, snarere enn nettverkskonkurranse, har vært den viktigste konkurransedrivende mekanismen i sluttbrukermarkedet endrer ikke dette. Nkoms gjeldende reguleringsstrategi bygger nettopp på at bærekraftig konkurranse forutsetter minst tre konkurransedyktige nettverksleverandører. Samarbeidet svekker ikke tilgangskjøpernes rolle, men legger til rette for at Lyse kan bli en reell tilbyder av grossisttilgang i tillegg til Telenor og Telia.

Lyse deler synet på at et velfungerende grossistmarked er viktig og anerkjenner at Nkom kan ha behov for å følge utviklingen etter etableringen av JV-et. Tilgangskjøpernes innspill tilsier likevel ikke at Nkom bør pålegge brede og bindende tilgangsforpliktelser som vilkår for frekvensoverføringen eller at slike vilkår må tre i kraft før nettintegrasjonen. Dersom Nkom mener det er behov for videre oppfølging, er frivillig og transparent rapportering om dekningsutvikling, frekvensutnyttelse og grossisttilbud et mer treffsikkert og mindre inngripende alternativ enn en markeds-15-lignende forhåndsregulering av Lyse i en sak der samarbeidet nettopp legger til rette for at Lyse kan bli en ny grossisttilbyder.

3 Telenors høringssvar

Telenor innleder sitt høringssvar med å presisere at selskapet ikke tar stilling til om JV-et bør tillates, i hvilken form eller om felles utnyttelse av ressursene bør tillates. Høringssvaret gjelder kun situasjonen som oppstår dersom felles utnyttelse av frekvensressursene tillates og fordelingen av frekvensressurser mellom de to radionettene.

Lyse deler Telenors syn på at Nkom, i vurderingen av om overføringen til JV-et skal tillates, bør skille mellom virkningene av selve frekvensoverføringen og virkningene av nettverkssamarbeidet som sådan. Ekomloven kapittel 11 gir hjemmel til å vurdere virkningene av overføringen og utnyttelsen av de konkrete frekvenstillatelsene, ikke til å regulere nettverkssamarbeidet som sådan.

Lyse har imidlertid flere innvendinger mot utgangspunktet i Telenors høringssvar og Bjørn Hansens notat og de premissene høringssvaret og notatet bygger på.

3.1 Telenors påstander om samfunnsøkonomisk optimal ressursbruk forutsetter et marked med ellers like aktører og underspiller Telenors egen posisjon og rolle, med de skjevhetene som preger det norske telekommarkedet.

Under henvisning til Bjørn Hansens notat vedlagt Telenors høringssvar ("**notatet**"), anfører Telenor at effektiv ressursbruk tilsier at sammenlignbare aktører i størst mulig grad står overfor like marginalkostnader, at skjevfordeling av frekvenser gir ulik marginalkostnad knyttet til å øke kapasitet og dekning og til utvikling av nye tjenester, og at samfunnsøkonomisk optimal fordeling av spektrum mellom jevnstore aktører derfor tilsier noenlunde jevnstore spektrumbeholdninger. Notatet bygger videre på at Telenor og JV-et må betraktes som jevnstore, med 46,3 mot 53,6 prosent av abonnementene, inkludert tilgangskjøpere, og 50,8 mot 42,3 prosent av omsetningen i sluttbrukermarkedet. Dersom JV-et disponerer nær dobbelt så mye av de relevante frekvensressursene som konkurrenten, innebærer dette ifølge Telenor et samfunnsøkonomisk effektivitetstap.

Lyse er uenig i premisset for denne vurderingen og understreker at det ikke er grunnlag for å slutte fra markedsandeler til at likedeling er samfunnsøkonomisk optimalt i et marked med en aktør som Telenor.

Det er riktignok rasjonelt å produsere inntil prisen er lik marginalkostnaden, og i et perfekt marked med én pris vil likevekten derfor innebære at aktørene har like marginalkostnader. Like marginalkostnader er imidlertid en egenskap ved likevekten, ikke et mål for hvordan ressursene bør fordeles. I et slikt marked krever optimal ressursbruk at aktørene står overfor de samme prisene på innsatsfaktorene. De mest effektive aktørene vil da, for en gitt produksjon, ha lavere marginalkostnad. I et slikt tenkt marked vil en skjevfordeling av frekvensressurser innebære et effektivitetstap dersom aktørene ellers driver helt like nett, med samme dekning, samme siteportefølje og samme kostnadsstruktur. Det er også bare i et slikt tilfelle at likedeling vil gi optimal ressursbruk, slik Telenor og notatet legger til grunn for det norske markedet.

Det norske mobilmarkedet er imidlertid langt fra et marked med tre jevnstore aktører med ellers like innsatsfaktorer. Telenors påstander underspiller selskapets egen posisjon og rolle i markedet. Telenor har et modent nett med høyere sitetetthet, bedre plasserte siter og større kontroll over master, mens Lyse fortsatt har et betydelig dekningsgap som må bygges ut.

Telenors påstander om effektiv fordeling tar ikke høyde for at nettene faktisk er forskjellige eller for at marginalkostnadsanalysen må omfatte flere innsatsfaktorer enn bare frekvensressurser. En marginal frekvensressurs vil normalt ha ulik verdi avhengig av hvilken nettstruktur, kapasitet, sitetetthet, antenneplassering, kontroll over passiv infrastruktur, teknologisk løsning og kostnadsbase den knyttes til. En aktør som fortsatt må bygge ut et betydelig nett, kan ha større nytte av en slik ressurs enn en aktør som allerede har et modent og i stor grad ferdig utbygd nett.

Når nettene og kostnadsstrukturene er forskjellige, kan det ikke legges til grunn at en 50/50-fordeling er samfunnsøkonomisk optimal. Den effektive fordelingen er derimot den som gjør at en ekstra frekvensressurs har samme virkning på summen av produsent- og konsumentoverskudd hos de aktuelle aktørene. For JV-et kan nytten av flere frekvenser være større enn for Telenor, fordi JV-et på marginen har bedre muligheter til å unngå nye infrastrukturkostnader, mens en større del av Telenors infrastrukturkostnader allerede er irreversible. Det taler isolert sett for at en samfunnsøkonomisk effektiv fordeling i en periode fremover kan innebære at JV-et disponerer mer enn 50 prosent av de relevante frekvensressursene.

Likedeling av frekvenser gir derfor ikke i seg selv effektiv ressursbruk. Også der aktørene har om lag like store markedsandeler, kan samme mengde spektrum ha ulik verdi når nettene, kapasiteten og kostnadsstrukturen er forskjellige.

Telenors påstander underspiller også ineffektiviteten som allerede eksisterer på grunn av manglende konkurranse i markedet. Det norske mobilmarkedet har aldri reelt sett vært preget av konkurranse på like vilkår. Telenors sterke posisjon er ikke kun et resultat av selskapets egne prestasjoner i markedet, men også av selskapets historiske posisjon som statlig monopolist. Reguleringen av markedet, herunder forpliktelser pålagt Telenor og fordeler gitt til konkurrenter, har derfor alltid hatt et element av

konkurranse- og ressursvridning. Formålet har vært å redusere ineffektivitet som følger av markedsrett. I et slikt marked kan gevinstene ved å redusere markedsrett overstige et eventuelt tap ved en midlertidig og isolert sett mindre effektiv allokering av innsatsfaktorer.

I denne sammenheng er det også grunn til å påpeke at Telenors anførsler om formålet med norske myndigheters historiske frekvensforvaltning er misvisende. Etter Lyses syn er det ikke grunnlag for å si at norske myndigheter har hatt som mål å sikre en lik fordeling mellom aktørene. Frekvenstakene har vært konkrete virkemidler for å begrense ressurskonsentrasjon der konkurransesituasjonen tilsier det, og tidligere tak viser først og fremst at myndighetene har ønsket å sikre tilstrekkelig tilgang for flere aktører. Taket på 120 MHz i 3,6 GHz-båndet i 2021 skulle sikre et minimum av spektrum for konkurransedyktige 5G-tjenester, den gang anslått til 80–100 MHz, og åpne for asymmetrisk fordeling. Tilsvarende skulle taket i 2100 MHz-båndet i 2017 sikre at minst tre aktører fikk tilgang til båndet, ikke at alle fikk like mye. Telenor har allerede 120 MHz i 3,6 GHz-båndet, som Nkom den gang vurderte som tilstrekkelig. Forutsetningene er også endret siden 2021 fordi bedre utstyrsstøtte i 2600-, 2100- og 1800-MHz-båndene gjør 3,6 GHz mindre unikt enn tidligere. Nkom har heller ikke konkludert med at fordelingen først blir problematisk fra 2034, men har vurdert at fordelen i flere bånd blir kortvarig som følge av retildeling rundt 2031, mens fordelene i 3,6 GHz-båndet kan ha en mer strukturell karakter.

Telenor har heller ikke dokumentert et reelt frekvensbehov eller en konkret konkurranseskadelig virkning som kan begrunne de målnivåene selskapet foreslår. Det er derfor ikke grunnlag for å legge til grunn at en ny begrensning, tilbakelevering eller reallokering er nødvendig for å fremme bærekraftig konkurranse eller hindre konkurranseskadelige virkninger.

Telenor har fortsatt en sterk markedsposisjon. Nettfordeler er en viktig kilde til å opprettholde denne. Samarbeidet løser ikke i seg selv den strukturelle utfordringen som følger av Telenors posisjon, men legger til rette for at partene, gjennom investeringer, kan redusere den over tid. Dersom partene i en periode får beholde fordelene av flere frekvenser, får de både mulighet og insentiv til å utligne Telenors nettfordel, slik at konkurransen over tid kan bli mer velfungerende. En reallokering av frekvenser til fordel for Telenor vil imidlertid øke sannsynligheten for at Telenor forsterker sin posisjon som en sterk aktør i markedet.

Dersom Nkoms bekymring er at grossistmarkedet kan bli for konsentrert eller sårbart for koordinering, er det lite treffende å svekke ressursgrunnlaget til den aktøren som gjennom samarbeidet får forutsetninger for å bli en tredje relevant grossisttilbyder. En overføring av spektrum til Telenor vil ikke skape flere grossistalternativer, men vil øke ressursgrunnlaget til den allerede dominerende grossisttilbyderen.

3.2 Summen av nominell båndbredde og Telenors anførsler om 3,6 GHz gir ikke grunnlag for å konstatere en konkurransemessig ubalanse som tilsier reallokering av frekvenser

Telenors beskrivelse av JV-et som innehaver av om lag to tredjedeler av de viktigste frekvensressursene gir, etter Lyses syn, et misvisende bilde av den faktiske konkurransekraften i markedet. Telenors anførsler bygger på en ren summering av nominell båndbredde, uten å ta tilstrekkelig høyde for at frekvensenes praktiske verdi avhenger av bånd, kanalstruktur, leverandørstøtte, dekningssegenskaper og den fysiske nettstrukturen de utnyttes i.

Til sammenligning med Lyse og Telia har Telenor et tettere grid og kan gjenbruke spektrum i større grad. Dette er i seg selv en spektrumsfordel. De ulike båndene har heller ikke samme praktiske verdi. De 50 MHz i 2,6 GHz-båndet som tilfaller Lyse som TDD-spektrum kan ikke likestilles direkte med Telenors FDD-ressurser eller med 3,6 GHz-båndet. Det samme gjelder båndbredden i nedre del av 3,6 GHz-båndet, hvor leverandørstøtten er mer begrenset. En mekanisk sammenligning av MHz overvurderer derfor den praktiske betydningen av enkelte deler av JV-ets portefølje.

Det er heller ikke riktig å behandle samarbeidet som om partenes frekvensressurser slås sammen til én samlet sluttbrukeraktør. Frekvensressursene stilles til disposisjon for JV-et som innsatsfaktor i produksjonen av RAN-tjenester, mens Telia og Lyse forblir selvstendige kommersielle aktører med egne kjernenett, egne tjenester og egne kundemasser. Virkningsvurderingen må derfor bygge på hva

overføringen faktisk innebærer, ikke på en mekanisk antakelse om maksimalt MHz per teknisk nett. Frekvenstak og frekvensfordeling bør derfor vurderes funksjonelt, ut fra formålene om effektiv bruk og bærekraftig konkurranse, og ikke som en ren opptelling av nominelle MHz. Dette gjelder særlig fordi basestasjoner, frekvenser og antenner er komplementære innsatsfaktorer for basisdekning, mens de først blir substitutter ved kapasitetsøkning utover basisdekningen. MHz alene er derfor ikke en meningsfull målestokk for konkurransekraft på tvers av ulike nett og geografier.

Telenors anførsel om at spektrum i 3,6 GHz-båndet kan bli liggende ubrukt bygger etter Lyses syn på et ufullstendig faktisk premiss. Nkom har selv vist til at leverandørene Nokia og Ericsson har bekreftet at det i løpet av 2026 kommer radioutstyr som kan utnytte hele den samlede mengden, også der blokkene ligger i hver sin ende av båndet. Lyse er enig i dette og utnytter allerede hele porteføljen sin på 180 MHz med Nokia-utstyr. Radioutstyr utvikles dessuten løpende, og nye produkter får nye kapabiliteter med hensyn til hvilke frekvenser og båndbredder som støttes og som kan kombineres. Det er derfor ikke grunnlag for å bygge en inngrepsvurdering på at ressursene ikke lar seg utnytte effektivt.

På terminalsiden er det heller ikke nødvendig at én enkelt mobiltelefon aggregerer hele 280 MHz for at spektrumet skal kunne utnyttes effektivt. Radioschedulering i basestasjonen kan fordele ulike deler av spektrumet til ulike brukere samtidig, og tilgjengelige chipsett og 3GPP-standarder støtter omfattende bærerbunting i n78-båndet. Et felles RAN med koordinert TDD-konfigurasjon kan dessuten redusere risikoen for intern TDD-interferens og gi en mer effektiv utnyttelse enn ved parallelle radiolag.

3,6 GHz-båndet må samtidig forstås som et kapasitetsbånd som særlig er viktig i byer og tettsteder og ikke som en erstatning for 700, 800, 900 og 1800 MHz i de rurale delene av Norge. Dekningsbåndene er avgjørende i slike områder og er i hovedsak jevnt fordelt mellom aktørene. Dette svekker Telenors slutning om at økt kapasitetsbehov i grisorgrindte strøk kan løses ved å flytte mer 3,6 GHz-spektrum til Telenor.

Telenors og notatets anførsler om innovasjonskonkurranse, 5G standalone-tjenester, nettverksslicing, nødnett og samarbeid med lavbanesatellittaktører er etter Lyses syn for spekulative til å begrunne strukturelle frekvenstiltak. Telenor har ikke dokumentert at slik eksperimentering forutsetter en landsdekkende spektrumportefølje av den størrelsen selskapet etterspør, og tjenesteutvikling vil normalt kunne prøves ut i mindre skala før teknologien er moden for bred utrulling. Slike tjenester avhenger ikke bare av nominell båndbredde, men også av kjernenett, terminalstøtte, sikkerhetskrav, etterspørsel, tjenesteutvikling og investeringskapasitet. Telia og Lyse skal fortsette å være uavhengige kommersielle aktører, med egne kjernenett, tjenester og kundemasser, og skal ikke utvikle nye sluttbrukertjenester i fellesskap. Samarbeidet svekker derfor ikke partenes selvstendige insentiver til innovasjon og tjenesteutvikling. Et samarbeid som gir to nasjonale radionett med tilstrekkelige spektrumressurser og høy kapasitet i relevante bånd og samtidig gjør Lyse mindre avhengig av nasjonal gjesting, er bedre egnet til å understøtte slike anvendelser enn en omfordeling som svekker JV-ets investeringsgrunnlag.

Etter Lyses syn gir verken nominell båndbredde eller Telenors anførsler om 3,6 GHz grunnlag for en konkurransemessig ubalanse som tilsier en reallokering av frekvenser. Eventuelle ubalanser bør vurderes på grunnlag av faktisk utnyttelse, dokumentert frekvensbehov og markedsutvikling over tid. Det er derfor ikke forholdsmessig å gi Telenor en strukturell frekvensfordel nå for å avhjelpe en mulig, kortsiktig og i stor grad udokumentert JV-fordel. Det vil uansett komme nye tildelinger og retildelinger som vil kunne bidra til omfordeling i spektrumfordelingen.

3.3 Telenors ønske om rebalansering ligger utenfor spørsmålet om overføring

Som både Lyse og Telia har påpekt i sine hørings svar, er det rettslige vurderingstemaet etter ekomloven §§ 11-10 og 11-11 om overføringen til JV-et eller JVs bruk av frekvensressursene, som gir grunnlag for å nekte overføringen eller stille nødvendige og forholdsmessige vilkår. Hjemmelen forutsetter at det kan påvises en konkret virkning av utleien til JV-et eller av JVs bruk av de aktuelle frekvenstillatelsene. Telenors preferanse for en mer balansert fordeling av spektrum mellom radionett

kan ikke i seg selv begrunne et avslag, et pålegg om tilbakelevering eller et vilkår om omfordeling i overføringssaken.

Telenors krav om en egen scenarioanalyse endrer ikke dette. En sammenligning mellom et scenario der JV-et disponerer om lag to tredjedeler av relevante frekvensressurser og et scenario der ressursene fordeles mer balansert kan bare være relevant dersom det først er rettslig og faktisk grunnlag for å bruke overføringssaken til reallokering. Det avgjørende er om lovens vilkår for inngrep er oppfylt, ikke om en hypotetisk alternativ fordeling kan beskrives som mer symmetrisk.

Telenors anførsler om målnivåer per bånd, fremtidige frekvensanskaffelser, 1800 MHz-ressurser og geografisk avgrensede vilkår forutsetter at Nkom bruker denne overføringssaken til å endre den samlede frekvensfordelingen mellom radionettene. Ekomloven har egne regler om frekvenstak, reservasjon, endring og tilbakekall av tillatelser, i tillegg til egne regler om tilgangsforsikringer for tilbydere med sterk markedsstilling. Dette er tiltak som ligger innenfor Nkoms generelle kompetanse, men som ikke har rettslig sammenheng med vurderingen av om JV-ets bruk av frekvensressursene gir grunnlag for å nekte den aktuelle overføringen. En omfordeling til fordel for Telenor vil tvert imot styrke den aktøren som allerede har en sterk markedsstilling og dermed svekke den strukturelle konkurransen samarbeidet er ment å fremme.

Den ressursulempen Telenor viser til i høringssvaret utgjør en ulempe sammenlignet med en frekvensfordeling selskapet selv foretrekker – ikke en sannsynliggjort konkurranseskadelig virkning av JVs bruk som kan begrunne inngrep mot overføringen. Overføringen legger tvert imot til rette for et samarbeid som kan sikre mer effektiv utnyttelse av frekvensressursene, bedre dekning og kapasitet og sterkere konkurransepress mot Telenor. De tiltakene Telenor foreslår vil svekke ressursgrunnlaget som skal realisere disse samarbeidsgevinstene og redusere partenes mulighet til å utligne Telenors nettfordel over tid.

Telenors henvisning til Kommisjonens behandling av nettverkssamarbeidet i Tsjekkia endrer ikke dette. Kommisjonens uttalelse om "spectrum pooling" var ikke en materiell vurdering av om felles utnyttelse av frekvenser er konkurranseskadelig eller ulovlig, men en avgrensning av hva som var omfattet av den konkrete beslutningen. Den tsjekkiske saken bygget dessuten på en annen faktisk struktur, der samarbeidet mellom to store aktører var geografisk delt mellom "master"- og "visitor"-områder og ga særskilte insentiv- og investeringsvirkninger. Saken gir derfor ikke grunnlag for å behandle JVs planlagte bruk av frekvensressursene som en konkurranseskadelig virkning av overføringen etter ekomloven kapittel 11.

Den danske Telenor/Telia-saken gir et mer nærliggende sammenligningsgrunnlag enn den tsjekkiske saken. Der ble et landsdekkende MOCN-samarbeid mellom to mobiloperatører vurdert i et marked hvor begge samarbeidspartene allerede var aktive i grossistmarkedet, og tilgangskjøperne var positive til samarbeidet. Sammenligningen underbygger at et nettverkssamarbeid med felles RAN ikke i seg selv svekker grossistkonkurransen.

Samlet sett gir høringsinnspillene ikke grunnlag for å nekte overføringen eller stille strukturelle frekvensvilkår. Telenors innspill gjelder i hovedsak en ønsket rebalansering til fordel for Telenor, mens tilgangskjøpernes innspill gjelder grossistvilkår som eventuelt må håndteres i de riktige regulatoriske sporene. Dersom Nkom likevel finner behov for oppfølging, bør denne begrenses til målrettet og forholdsmessig rapportering som gjør det mulig å følge faktisk frekvensutnyttelse, dekningsutvikling og grossisttilbud over tid.

Med vennlig hilsen for
Lyse Tele AS

Cathrine Wirsching
Advokat
Lyse AS